

„Mahjas Weesa“

Literariskais Veelikums.

№ 28.

Treschdeenā, 9. jūlijā.

1897.

Jannā pafaulē.

Romāns trījās daļās no Augusta Deglawā.

(Stāsts Nr. 27.)

Tautiskā Milsonu banka atradās ar kahdu leelaku restorāciju sem meena jūmta un pehdejā bija eerihkota ar gudru sīmu, ka bankas klienti te wareja ufturetees. Kad muhsu pasihstamee te eeradās, Krautberga funks winus jau gaidija. Wīnsch nebija wifai jautrs, jo leetas laikam negahja tā, kā wīnsch bija wehlejees. Pesehhdinajuschi seeweetes pee kahda galda un apgahdajuschi tas ar wihnu un kuhkam, wini demās us jahles otru stuhri, kur pee kahda galda bija safehdušchees pulks fungu.

Krautbergis sawu draugu ar wineem eepasihstināja. Wispirms ar Zeeturina papu, firmu kuplu balanbahrsdu. Tas waigus peepuhtis tīfai pa pierstu galeem sneedsa winam rofu, klauštjās zīeem usmanigi lihdsi, ko konsulents Brokmanis stahstija un ja kahds tam gribeja pretotees, tad dedfigi eesaujās: „Brokmanim taisniba, Brokmanim taisniba.“ Ari schim konsulentam wīnsch tīfa preeschā stahdits, kurseh patlaban issazija sawus usfkatus par austruma jautajumu un zitām swarigām leetam. Tad tur wehl bija Kranzbergis un ziti, bet wif pret lauzineeku isturejās wehst un aturigi. Us dascha laba waiga bija lajams: „Kas war sinat, no kahdas familijas tu esi?“

Neomuligi wīnsch lausija sawus pirstus, jo manija, ka Zeeturinsch isturejās pret Krautberga preeschlikumu toti wehst. Schiglemanis proti gribeja aisuentees no Milsonu bankas preesch kahju wajadsibam daschus simtus rublu un Krautbergis gribeja peedabut sawu nahtošcho seewas tehnu par otru galwineeku.

Gan Krautbergis eesahka to leetu isweizigi un gudri. „Mans draugs peeskaitams katrā sinā pee tureenes labakajām familijām . . . wina mahjas eepirftas par dsimtu un ir labas muishas leelumā . . . Par to jūms naw

ko behdat! . . . Eedomajatees juhs wina apstahkõds — winam pehrkama turpat kaiminõds kahda muischa . . . laba seme un turpat winam pawahrtel! Eedomajatees . . . waj juhs schahdu pirkumu laistu garam? Un waj jums nauda wehl tur drofchaka, nelã uf gruntz ihpafchumu? Tahdu isde-wigu fehreenu nemar ne par ko garam laist . . . mums sawam tanteetim ja-ispalihds . . .“

Bet Zeekurinsch klausjãs uf wisu to titai ar weenu außi . . . neteiza neko par flittu, ne ari par labu. Brotmanis sawõds isskaidrojumõds patlaban bija pahrgahjis uf semkopibas krihfi, ka labibas zenas arween wairaf kriti-fchot un semeš ihpafchumi arween wairaf tilschot teefas zelã pahrdoti. Drih-satã nahkamibã semkopjeem ne-efot nekahdu zeribu.

Krautbergis peefarjis koschtaja apafschluhpu: „Kã to nem . . . kad laifi zit nezif grosas . . .“

„Talap, kad grosas, bet uf to naw ko zeret,“ Brotmanis ahtri eesauzãs. „Lairaksti fino, ka Wahzija nodomajufi uf labibu uslift atkal jaunu muitas nobofli. Juhs domajeet, ka taz nahks muhsu semkopjeem par labu? . . .“

Muskibas . . . pardon, juhs laifam peeteefoschi nepafihsteet tos apstahklus . . .“

„Brotmanim taifniba, Brotmanim taifniba,“ Zeekurinsch pilnã kallã preezajãs . . . „nepafihst peeteefoschi apstahklus . . .“

Wini pahrgahja atkal uf zitu jautajumu, bet Krautbergis wehl nesaudeja duhschu. Pallufi winsch stahstija sawam Guldãs papam pilnu galwu: „ . . . un kas taz swarigakais . . . juhs spreediseet pawifam zitadi. Wifnehmuma jau winam wajaga titai uf ihfu laizinu . . . pehz trim nedefam winam kahsas. Wina seewina dabun diwidefmit tuhftoschus puhrà . . . diwidefmit tuhfto-fchus . . . ? Tad, es domaju, winsch warẽs naudu aisdot wehl ziteem! . . .“

Uf reifi wifl klusu . . . Schiglemana azu preefchã notifa brihnifchta pahrewhrfchanãs. Nemeen Zeekurinsch laipns, bet ari ziti pahrfsteigti un ar mirdsoschãm azim winu usluhfoja. Diwidefmit tuhftosch rubtu . . . kadeht tad Krautbergis to tuhltit nebija fazijis?! Un fchis labako familiju jauneflis prezeja til bagatu seewu . . . taifija tahdu partiju . . . Waronis . . . !

Nemanot Zeekurinsch bija fãkehris firfnigi wina rofu. „Zif leelu funnu tad juhs gribeet aifnemtees?“

Winsch azumirkli nesamanija atbildet, skrulleja sawas ahfas un peh-toschi usluhfoja sawu draugu. „Es domaju — kahdus trihs fimtneekus . . .“

„Ja, ja,“ Zeekurinsch mihligi peebãlfoja, „nu ja . . . ! Bet waj juhs nahkfeet zauri? Wifnematees kahdi fimti peezi . . .“

Krautbergis to pafchu domaja — un waj winam tur kas wareja buht pretim! Wina leeta bija kahrtibã . . . wini gahja uf bankas telpam un isdarija sawas darifchanas. Kad winsch atgreefãs atpataf pee sawam fun-dsem, winam bija peezi fimti kabatã. Selta zilwefi!

Ja, kad kabata klaufa, tad ari pawifam zitadi war usstahtees un tã ari nu Schiglemanis bija tapis til apfinigs, ka fewi wairs nemas nepafina. Un

tas wünsch bija tapis par leelu wihru pilsehtneeku azis, — wehl wairaf nekà kahds waronis, kas isdarijis leelus, flawenus darbus. Zits pehz zita tee fanahja pee wina galda un wehlejas eepasihtees ar wina selta siwtinu. Tad eefahlàs jautras wispahrejas walodas un newis par kaut kahdam ikdeenischkam leetam. Tifa toti zildinata lauku dshwe; tur esot jauki, tur warot nodotees dabas sinatnem un wezlaiku leetu pehtifchanai un nahst ari ahtri pee flawas. Utron kahdas wezas naudas, eefuhtha finibu komissjai un atradeja wahrdi laifrafftòs lasa wisa tauta. Tà ari Krautbergis stahstija par sawu swarigo etnografiski - arkeologisko atradumu Sausendòs. Un titai nu no wisa ta Greetina atskahrta, zil jauka pilsehtas dshwe... muhschiga fwehtdeena! Staiisi gehrbtees, lepni staigat, glihtàs mahjàs dshiwot un par laukeem titai to wisu jaukato pasapnot! Zil te laudis usmanigi, weikli un laipni... ja, laimigi tee, kas te war dshiwot — schini muhschigajà fwehtdeena. Un schuweja newareja winas lihgamaini atstatitees ween, slepas wina speeda tai rofu un fajausminata tschuksteja: „To flaiistu wihreeti — to flaiistu wihreeti... ach... un bagats...“

Beidsot nu bija ari jashkiras. Schiglemanis maksajot rehkinu ismainija smalti simtneeku un dewa fulainim rubli dseramas naudas. Pilsehtneeki toti noschelloja, ka newareja ilgaki uskawetees winu fabeedribà... wini justos toti pagodinati. Bet nu neko darit, bija jawirfas projam.

Wisleelakais Schiglemana zeenitajis bija kluwis Kranzbergis. Smuks jaunskungs ar melnu kitha bahrdinu, — tas patš, kusch pirmit bija isturejees pret winu par wiseem neustizigaki un wehfaki. Bet kad konsulenteem usstati grosijàs, tad winam tee ari grosijàs. Wünsch tos iswadija lihds pat durmin un beidsot wehl sawam jaunajam draugam eetschuksteja: „Es juhs daru us weenu leetu usmanigus — te muhsu starpà nekàs — bet kahdreis labatàs familijàs... Schis schuwejas dehl... winai gan ir kahdi pahra tuhftoschu un wina ari itin peeflahjiga persona, bet zitas konsulentu kundses negrib lahga ar winu fatiltees. Juhs sapratiseet... ta weikala dehl. Jo galu galà jau wina ari wairaf nekàs naw, kà weena schuweja...“

„Es sinu,“ wünsch atbildeja, „wina schuj preeksch manas bruhtes. Bet jums — kuhdsu, kas par weikalu?“

Kranzbergis drusku kà peefarka. „Es, — es esnu weens weikala waditajis...“

Schiglemanis strulleja uhfas. „Es buhweschu drihti Olandeeschu wehja submalas... tiffim pee seewas tehwa muka. Man ari tad buhs wajadfigs weikala waditaja.“

„Oh — muhsu weikals ir leels, mehš ismaksajam katru nedeku peesimts rublu zilwekeem...“ Un tà wini weens pret otru dsiti palozijàs un atwadijàs.

Lihgamainis nu wareja ispildit sawam kundsem doto apsolijumu un gahja winam lihdsi us magasinu par pawadoni. Tur winam nolita daudš

un daschadas drehbes preefschâ, bet Greetina weena it ihpaſchi labi patifa. Ta ari bija drehbe . . . balta ſihda . . . wiſeja un laiſtijâs ween! Bet lab wina dabuja ſinat zenu, tad ſchehligâm azim lika atliſt to noſt . . . uſ til dahrgâm leetam wina newareja domat . . . Titat Schiglemanis to nepeelaida. „Maſa kaſa . . . minis jau wehl naw naudas bads! . . .“

Winfch lika nomeſt drehbi un ſamatſaja par to apmehram ſintis rublu. Wina tiſto jaudaja ſawalbit ſawu preeku un ſirſnigi aiſkuſtinata ſpaidija wina roſu. Winſch nebija winaſ azis zilweks ween, bet engelis. „Iſmeklejees, las tew patihl — eſ aiſmatſaſchu.“ Winai ſchee wahrdi iſkluuſijâs tà laimes mahminâs uſaiſzinajums: „Deez preefschâ man ſawas wehleſchanâs un eſ winaſ iſpildifſchu.“ Te jau bija dauds ſmaltu leetinu, kuras winai toti patifa un tadehl ta ari wina labo ſirdi neapſmahdeja. Winſch tureja mafu watâ ween, ſapirka winai ari daschas ſelta leetas . . . neſchehloja preefsch winaſ neta. Weentahrt winſch darija tai zaur to preeku un wina redſeja, ko winſch war un otrfahrt — newajadſeja buht muſkim . . . Simtinus ſchehlot, kur wehlat eeguhs no ſewas tehwa tuhſtoſchus! . . .

Netad Greetina nebija pret ſawu ſadereto iſturejuſes til ſilti, tà tagad, tad winſch to fuhrmani pawadija atpakat uſ winaſ mahjokli. To wiſu, wiſu winſch bija darijis preefsch winaſ . . . jauka gan tahda bagatiba. War dabut wiſu, ko ween ſirds wehlejas. Wina tadehl ari it meerigi atlahwa, ka winſch lika ſawu roſu ap winaſ widuzi un jo zeeti peeglaudâs pee winaſ jahneem.

„Waj tu ilgi palikſi Rigâ?“ winſch jautaja.

„Rihds kaſham,“ wina newainigi atbildeja. „Kamehr wiſas ſchis drehbes paſchuhdinâs . . .“ Sirds winai bija til pilna, ka wina par zitu neſpehja ne juſt, ne domat.

„Eſ ari wehl kaſdas deenas palikſchu . . . apſlatiſim Rigu labi. Bet waj ſini ko . . . rihâ likſim nonemtees!“

„Al . . . tu jau tà eſt preefsch manis til dauds iſdewis,“ wina raudſija to aiſrunat.

„Maſa kaſa,“ winſch lepni atbildeja. „Kur to naudu liks? Zuhlas minu ne-ehd un radeem paſcheem deefgan! Utmainiju tiſtai maſu, maſu papiriti un dabuju par to peezi ſinti rublu . . . Waj tu domâ, ka eſ tew waretu ko aiſleegt? . . . Ne, mana ſirſnia . . . tu redſeti, tà mehs dſihwoſim! . . . Kaſ til tew ween patihlas . . . waj tu gribi ari dahrgu kaſchoku? Eſ nopirſchu . . .“

Wina laintigi paſmaidija.

„Manſ tehws tahdu papiriſchu atſtahjis waj zit! . . . un paſcham ari tee aiſtrahjuſchees. Bet ſchintis laiſds wajag naudai naudu pelnit . . . zitadi ne-eet. Waj ſini ko? Kad man labi iſnahſe, eſ pierſchu muifſchu. Ja tew patihl, tad dſihwoſim muifſchâ un ja tew patihl, tad dſihwoſim mahjâs. Eſ ſatiku weenu

tas folija par manām jaunajām sudmalām astoni finti rublu rentes. Smuka naudinga.

Tepat jau vini ari bija safneeguschi fawu zeta mehri, wina pazehla nejaušchi azis un eeraudšija, fawâ preefschâ Grambowa wasarnizu libds ar gresno glahschu werandu winai lifās, ta ta smihnedama winu issobotu. Tumschās afinis faskrehja winai waigds . . . winai eededšās atkal nahwigs naidš fruhhtis pret paschu ihpaschneezi.

„Waj tu man pirkfi ari schahdu wasarnizu un parku?“ wina peepeschchi eesauzās. „Waj tu man pirkfi?“

Tas pahrsteigts uf winu nostatijās. „Kadeht tad to . . .?“ „Nu, tadeht. . .!“ wina gandrihs pifta eesauzās. „Waj tu domā, ka es tahdā newaretu dšihwot.“

Luhpas zeeti safneebusi, wina to usluhfoja ifaizinajoschi, azis winai tā sawadi leesmoja. Winsch ahtri apkehrās. „Kadeht tad ne . . .? Ja tu weh-lees — masa kafa.“

Wina apmeerinata pašmaidija un winsch skrulleja uhšas. „Waj fini ko? Kad es nopehrku mušchu un to isnomaju, es dabonu par gadu trihs tuhtstofchi rublu, par mahjam — masafais pusotra tuhtstofch . . . par sudmalām atkal lahdi astoni finti! Ar to naudū mehš itin smuki waram dšihwot pilsehtā. Mehš waram wisadi . . . masa kafa . . . tā til tu wehlees!“

Patlaban ari schuweja ar Lihseti peebrauza otrā fuhrmani, Schigle-manis iszehla fawu lihgawinu no rateem un no kundsem atwadijās. „Tad rihdā pee fotografa?“ winsch beidsot wehl Greetinai roku speesdams jautaja.

Waj wina bija ko eegahdajusēs . . . waigi winai kroehloja tā uguntis un wina nemahzeja atteikt ne „ja“, ne „ne“.

„Es rihdā peenahschu?“ winsch nogaididams eebilda.

Wina lehni fadrebejās: „Peenahz . . .“

Biedelmaneete bija sawahkusi wisās mantās un winsch laida atpafal uf pilsehtu.

Ta leeta gahja uf preefschu . . . flaištā drehbe tika pehz Greetinās mehra sagreesta un bija patlaban darbā. Sidš winai til preeku pilna un arween un arween wina apluhfoja no jauna fawu pirkumu, aptauštija ar rokām zehlo drehbi, kuru wareja waj aust eebahst. Rahda wina gan schini uswalkā ifskatifees . . .? Un nu winai paredšams, ka warēs arween staigat tahdōš uswalkōš, dšihwot pilsehtā gresnā wasarnizā, braukt lepnās ekipaschās. Rahdā finā tad gan schi Julieta bija par winu pahrala kahdā finā . . .?

„Schee jaulee nahkotnes sapni tomehr drihfi aptumschojās.“ „Waj sineet, meitenes, ko?“ schuweja fazija. „Mums ir flaišta kuhfa, mums ir Kursemes

schinkis un feers — uftaiffim kafeju. Usluhgim ari Voischenu augschâ paplahpatees. Wina ir „drolliga“ persona, bet winai toti laba firds . . . juhs redsefeet . . . ach ja . . .

„Rittigi, Biedelman kundse, rittigi,“ Lihfete winai peebalfoja. „To mehs waram darit! Un tad mehs dabufim ari sinat, waj schis Grambows ir muhsu basnijas frogera brahlis . . .“

Tad Greetina fajuta til pat kâ nascha duhreenu firdi . . . nu titai wina atsfahrt, ka plaisma stary winu un Jahni bija tapusi dauds leelafa. Schehligam azim wina usluhkoja flaisito drehbi, bet tomehr winas Jahnis . . . winas Jahnis . . .

Schuweja nekawejas, farihkoja ahtri meelastu un nosuhtija kahdu no famam mahzeklem apafschâ pee Lawisites. Wehleja jaunawa ari eeradas, bet nelika wis manit, ka kafejas deht . . . winai bija sawas swarigas dari schanas . . .

„Mihlâ Biedelman,“ wina dsihwi eefahka, „juhs jau nekad wairs newar dabut mahjâs . . . Mahzu aprumatees par sawu bruhno kleiti . . . wajadsetu pahrtaiift . . . fen no modes ahra . . . Un tad ari freilene runaja . . . wina jums attal ko gribetu list taiift . . .“

„Doti patihkami, toti patihkami,“ schuweja palozijâs ar tahdu smaidu: „Das man tits labi samakfats . . . Bet nu eepasihstinafchu juhs ar sawam draudsenem . . .“

Winas eerunajâs un Lihfete dabuja sinat, ka pateescham tâ bija, ari Lawisite dsimusi Swarupneeze. Un tâ winam pee kafejas atrifunajâs frsnigas walodas; wezâ jaunawa toti wehlejâs ko dsirdet par dsimtenes laudim un weetinam. Winai bija dauds ko jautat.

Wina bijuft ar sawas jaunâs deenâs Saufendâs un bijuft Brijwneelâs. No weenu mahju sehtswidus warot ar otram mahjam sasauktees. Ta atzerjâs ari winu tehwu, Saufenu Anst, mahti ne . . . laikam wehl buhschot bijuft masa meitene. Wezos laudis wina wifus atzerotees, bet tee jaume, tee winai esot fweeschi. Tad wina eejautajâs: „Kur tad Jehlabs, muifchas fulainis? Waj winsch wehl deen Swarupê . . . waj ir dsihws . . . pee wefelibas? . . .“

Weitenes newareja lehti usminet, pehz ka wina jautâ . . . Swarupê winas no tahda fulaina nebija dsirdejuschas. „Ah —“ Greetina pehbigi eegahdajâs, „tas jau buhs Brijwneeku Sirgu Jehlabs . . . winsch zitreit muifchâ deenejis . . . Ja . . . wehl ir itin spirgts . . .“

Lawisite domigi lahkojâs par sawu lasijas tafi. „Buhs jau stlprî firms un wezs,“ wina sehtrigi fazija. „Kur tee gadini, tad deenejam kopâ muifchâ.“ Un tad winas waigâ parahdijâs weegls fahrtums . . . „Winsch jau mani ar pahrleeku gribefa! . . . Bet tâ jau ir — kad to bruhtgam pulka . . . Newar wis tit weegli ifraudsitees . . . un tâ es sawu muifchu no dsihwoju wainagâ . . .“

Peepeschi wina atjehdsās un it kà sakaunejās, ka parahdijusi ziteem samu jumpravigo firdi . . . un pateescham . . . ar samām apruhsejuschām atminam ta bija atstahjuft samadu eespaidu. It ihpafchi Greetina winai juta lihdsi un firdi winai pamodās sļepenas bailes . . . Wina jau atradās taisni tahds pat apstahkds . . . un kad ari tai wjadsetu samu muhschu nodsihwot wainagā . . .

„Bet Loischen!“ Biedelmaneete pehz kahda brihscha eesauzās. „Juhfu jaunkundsei gan ari buhs ļoti daudz bruhtganu?! Ach . . . kà nu ne! Tif skaitai un bagatai mantineezei . . .“

Lawifite lepni pasmaidija. „Ja . . . wina war mehtatees ar rahtseru dehleem tif pat kà ar pupu kuhsteem . . .“

Lihsete skaudigi pawihpsnaja un Biedelmaneete saldi eesmehjās: „Guhuh! Nu . . . gan papiusch winu pee laba iswadis! . . .“

Weeschna peepeschi atmēta ihdsigi ar rofu. „Ko nu no ta runat . . . wusch jau palizis us samām wezām deenam weentēstis! Ko juhs domajeet, nihtā Biedelman . . . ne, to juhs netizefeet . . .“ un nu wina istahstija Grambowa noluhkus Julietas prezibas leetā . . . „Muschiks . . . ko nu —“

Schuweja pahsteigta saktā rotas. „Ko juhs sakeet?! Pee weena saimneesa wusch grib to aislaist?! . . . Ne, ne . . . wina preefch tam par skahdi . . . Bet warbuht ari ka ne . . . ne, ne, newar wis fazit! Kad juhs, Loischen, buhtu redsejuft tās jaunkundses bruhtganu . . . ari weens lauku saimneeks . . . Bet kas par azim . . . kas par walodu, a—ach! . . . Un isneschanās kà weenam lauku muischneekam . . .!“

Lihsetei wifu laiku mehle neeseja, wina newareja wairs nozeestees. „Mehs pasihstam ari to juhfu saimneeku . . . tas jau muhsu kaiminisch! . . . Un sinam ari wina wjadfibas . . . Ja, ja . . . lai ari juhfu kungam leela manta — Brihwneekds ta faees tif pat kà juhrā . . .“

Lawifite winu platām azim usluhfoja. „Tad tas ir Brihwneeku dehs . . . mana pirmā dsirdešana . . .! Tehws jau bija gan stalts, bet . . .“ wina peetwihlufi atmēta ar rofu — „tahdas domas lai met ahrā no galwas. Muhsu freilene . . . manas nelaiķes zeenmahtes meita . . . katram tatschu wajag palift samā kahrtā . . .“

„Mehs jau Swarupē ari par to leetu dsirdejām,“ Lihsete trauza tahlaf. „Tur jau ari tā runā, ka Brihwneeks buhschot prezet no Rigas basnizas trogera brahļa meitu . . . Wusch gan gribeja pirms manu mahsu . . . bet kad nu tai gadijās labaks prezineeks, tad wusch nu prezschot juhfu Julietu . . .“

Lawifite tihri ustrauzās. „Tad jau leelas leetas no wina newar buht . . . Ja . . . kad nelaiķe zeenmahte buhtu dsihwa, tad tas nu gan nenotiku! Bet ko es isdarischu . . . kas mani klausa? Freilenei paschai teizu: juhs tatschu ne-esat preefch tam dsimuschi, lai tahds muschiks nahktu un juhs panemtu . . . Wina gribeja mani waj faehst: mani neweens newar panemt,

bet ja es gribeschu, es panemschu to muschiku. Un to es jums wiseem parahdischu! . . . Safeet, mihlà Biedelman, safeet, ko nu juhs mahleet . . .“

Karitas affinis Greetimai fassrehja waigòs un rokas it nemanot wihsstijàs duhrès. Wina tilko ne-eekleedsàs: „Ne, wina to nepanems wis . . .!“

Kafeja bija padserta, bet walodàs wairs nefur nemeizàs. Greetina til ar mokam wareja waldit fawu usbudinajumu un Lawiffitei wairs nebija omuligi. Wina atwadijàs . . . par wolti schuweja winu mehginaja wehl uslawet. „Zitā reišā, mihlà Biedelman, zitā reišā . . . tagad man dauds darischanu. Un freilenei es tad pateisschu. —“

„Ja, ja,“ schuweja padewigi palozijàs . . . „juhtos pagodinata, ka waru winai pakalpot . . .“

Preezadamàs par fawu labo kundi, wina nowadija wezo brandseni jeni un dewàs tad pee sawam mahzellem. Tur winai bija atkal ko bahrtees . . . tās winai neko nebija isdarijuschas pa prahtam un nebija ari deesgan strahdajuschas.

Ari meitenes netureja rokas flehpi, bet nehma katra preekschā fawu darba gabalu. „Gahaha,“ Lihsete beidsot gahrbi eesmehjās, „tad tahda giptiga schi Julieta! Nu — Brihweeku Alwina war preezatees. Kad wina tahdu dabun us sawa fakla, ta winai parahdis, kas ir sostina . . .“

Wina smehjās un smehjās un newareja riimt un Greetina peespeeti smehjās lihdsi, kautschu gan winai bija tā ap duhschu, ka tai bija jaraud. Wina sajuta katru adatas duhreenu sawā firði. Zil jauki buhtu, kad wina buhtu tahda bagatneeze kà Julieta un peederetu pee fungu kahrtas! Wina sajitu „masa kasa“ . . . aplaimotu ar scho bagatibu fawu Zahni, par spihiti wisam kahrtu starpibam. Wina tur nemas neapdomatos! . . . Wina pasajitu: „Es to tà gribu!“ . . . Un jo wairaf wina par to domaja, jo wairaf ta feschuta par fawu newaribu, wina apskauda laimigo bagatneezi, wina eenihda to lihdsi dwehseles dsitumeem . . .

Saule patlaban taihsjās noreetet. Ap kruhtim winai bija til baigi un smagi . . . wina meta darbu pee malas un steidsjās pee gala loga ee-elpot swaigo gaisu . . . Schini brthnuma dahrsā wina tagad eeraudsija diwas nahras. Tur ta skaistà gaischmate un otra, furas peeri apehnoja tumshas matu sprogas . . . wina satruhtās, kahda eekschkiga bals wina tschufsteja: „Ta wina ir, ta wina ir!“ Wina taihni pagreesjās us scho puhi un palita nekustedamàs stahwot. Pehdejee faules stari afsahrtaja winas energifkos gihmja pantus . . . tà wina stahweja — kà marmorā izjirsta, bet tomehr dsihma bilde. Greetina noduhra azis, ne-eedroschinajàs wairs passatitees turpu, knibinajàs kaunigi gar saweem pirksteem . . . Winas schenzense bija par daudf skaisa, ka lai Zahnis winā ne-eemihletos . . . ari schini sinā wina jutās pahrspehta. Kadeht wina bija braukusi schurpu, kadeht nebija gaidijusi winu smehideen pee basnijas! Ko Zahnis lai tagad par winu domā? Un lihdi schim ta winu atstahjuhi pilnigi nesinā . . . nebija wehl ne domajusi rakstut

winai bija tā, it kā greesti winai uš galmas eegabstos un ņenas winu ņuntu . . . Tad winai eekrita azis jaunā kleites drehbe . . . wina fadrebejās . . . minu ņagrahba leels ņauns . . . atslihdejušī krehslā wina aissedņa waigu roņam . . .

Paņchulait ari Biedelmaneete eenahza no darbnizas. „Nu, manas jaunfundņes . . . ņwehtņawafars! Meitenes es jau aisslaidu uš mahjam . . . wiņu deenu ar winām tā mozitees un errotees — ach! . . . esmu til nervoņa! . . . Pa nowafarem es mehdsu ņahdu ņtundinu pastaigatees brihwā gaisā . . . waj juhs nenahņfeet, jaunfundņites? Teplat ahra uš eelas . . .”

Liņfete nolika pee malas ņawu gabalu, winai ņchahds uņaizinajums bija toti pa prahtam. Wina nehma aplahrt ņawu wilaini un ņchuweja noslehpumaini wehl peebilda: „Te ņabritas jaunņungi arween nahņ te pretim. Ne . . . peelņahjigi jaunekti . . . wini tā arween godbijigi grihē . . . Waj juhs nenahņfeet, Gretchen! . . . bet ņas jums ņait?”

„Dai wina paleet,” Liņfete negribeja ņawetees, „tahda jau wina arween. Geņim . . .” Un winas abas jautri ņgahja pa durwim. „Uņ redņeņchanos . . .”

Greetina paņattijās atkal dahrsā . . . nahras bija nosuduschas. Waj tad pateeschan winas ņahnzense til bihtama? Uņinis winai atkal ņazirtās waigds . . . bedņigi wina uņschahmās no krehsla. Sawu ņahni wina tai neatstahs . . . wina apnehmās zihnitees uš dņihwibu un nahwi! Uzis winai eemirdņejās . . . laimigas domas! Jo wiņsch jau newareja beņ winas dņihwot, wiņsch iņlihdņinās wiņu, ņo wina pahņchapuņi. Wina tam rakņtis . . . wina tam luhgs . . . ai, wina jau paņina ņawu labo ņahni . . . uš wini tā wareja paņautees . . . Winam nekahdi upuri nebuhs preeņsch winas par leeleem . . .

Sirņnigi uņtraukta wina ņamelleja rakņtamas leetas. Bet wehl wina bija toti apdomiga . . . pee ņahnu loga buhtu labaka redņe, bet tur tās apalņchā uš eelas waretu eeraudņit. Teplat pee gala loga . . . wina pabihdija preeņscharus deusku ņahnus un iņleetoja behgeli par rakņtamu galdu . . . Gan jau no ņoku galotnem ņitās pretim tumscha pakrehsla, bet winas azis bija ņiņpras deesgan ņirds til pilna . . . ne, wehl dawds leelakā tumsā wina buhtu waresuņi ņawam ņahnim isteilt wiņu, wiņu. Un ņpalwa ņchirņņteja pa glumo papiri:

„Sirņsmihltais, mihltais ņahni! Pahņruhtu Teu dawds ņintu tuhņtņoņsch labu deenu un peedod man, ņa es ņwehtdeen pee baņnizas newareju buht, jo man bija jabrauž uš Rigu un mahte tā gribeja Peedod man, jo es tilai Teui mihlu, tilai Teui . . . zitu neweenu. Te Riga ir toti jauti un mahjas ir greņmafās, nekā Swarupes pils. Es wehletos te arween dņihwot un es ari waretu te dņihwot, bet beņ Teuiš es newaru . . . es neņpehju. Zif jauti buhtu, ja Tu waretu nodot ņawas mahjas un dņihwot pilņehtā. Mans Sirņsmihltais, man ir pee Teuiš gauņcha luhgņchana! Tu man neaisleegņi to . . . es uš Teuim

tizu un pataujos . . . Winſch bija te Rīgā un mehs iſgabjam pa pilſehti un magasiņā man patika loti kaħda drehbe, bet loti dahrga . . . un winſch tad man . . . ne, es aiſnehmoſ no wina diwiſiuntſ rubtu. Ari ſelta broſchu es pirku un auſtaruſ un aprozi un daſchuſ gredſenuſ . . . Es gribu winam to nandu atdot, ſamehr winſch wehl Rīgā, jo žitabi winſch domāſ, ka to eſmu peenehmuſt no wina lā dahwanu. Sirde-mihtaiſ Žahni, neaiſleedſ manu gauſchu luhgumu, atſuhti man to nandu, es tew muhſcham buhſchu pateiziga, es tew kaħjaſ un rokaſ noſtuhp-ſtiſchu, es žitabi winam to newaru atdot un tad es neſinu . . . Sirde-mihtakaiſ! Es ſinu, ka Tew gruhti eet un kaħduſ upuruſ es no Temiſ praſu, bet ja es tiktu no Temiſ ſchirta, taſ buhtu breeſniigi, man buhtu jamiſt, mihtaiſ, mihtaiſ Žahni . . .”

Te wina apatſchā no dahrſa iſtrauzeja ſawadſ trokſniſ . . . wina waj ſaſala aiſ brihnumeem. Dihka malā diwaſ kaħwāſ ar ſobeneem ka ſtir-keja ween . . . tāſ paſchaſ nahraſ, bet nu winam galwā brunu žepureſ! Sobeni kruſtodameeſ noſchkihla ugunuſ ween . . . wina domaja ka no teeſaſ un it lā beſ elpaſ gaidija uſ iſnahtuma. Žau weena pretineeze ſoli pa ſolim atkaħpāſ un beidſot no kaħda treezeena nogahſaſ gaſ ſemi. Uſwaretaja ga-wiledama tai uſmina dſelteno kurpiti uſ kruhtim. „Paħrſpehta, paħrſpehta . . . nelihdſ nekaſ!“ Wina noſweeda ſawu žepuri — Greetinaſ ſaſtinga ſirdſ: ta bija Žuljeta. Smeedamāſ ta paħrſpehtajai ſneedſa roku un lihdeja winai peeželteeſ, tad eeſprauduſchaſ ſawuſ eeroiſchuſ kruſteem maurā un ſakeħru-ſchāſ ſem rokaſ, tāſ noſuda romantikaſajā ſalinaſ til pat lā paſalā . . .

Žt lā apſtulbota wina nekuſtedamāſ leelu laiķu noſehdeja, it lā tai lozeķki buhtu ſaiſtiti. Wina tāſ wairſ neredſeja, bet uſwaretajaſ gamileſ winai arween wehl ſpilgti ſkaneja auſiſ: „Paħrſpehta, paħrſpehta . . . nelihdſ wairſ nekaſ!“ Un kaħ wina atkaĶ meta ažiſ uſ ſchim rindinam, ſo wina nežiĶ ſen kaſtā patahwibā bija rakſtijuſt, tad auſti drebuķi aiſkaħra winaſ ſirdi . . . burti krehſlā dejoja winai preekſch ažiĶ, it lā ſobodameeſ, ka wina ar teem praſiĶuſt ne-eeſpeħjamaſ leetaſ. Sameegojuſcheeſ kanarijaſ putnini ſpurkſchkinadami paħrlaidāſ buħriit no weenaſ laktinaſ uſ otru un ſchuwejaſ dedſigaiſ laika raħditajaſ pee ſeenāſ tikſchkeja ſchigli uſ preekſchu: „Tikſ, tikſ . . . taſ nenotiſ . . . nenotiſ . . .”

(TurpmaĶ wehl.)

Wehl reiſ Geteſ „Fauiſt“ un „Baltijaſ Wehſtneſiſ“.

I.

„Rückwärtſ, rückwärtſ, Don Rodrigo!“ (atpaĶaĶ, don Rodrigo!) taħda motto tikai wehl truħkſt „Baltijaſ Wehſtneſcha“ atkaħpſchanāſ rakſtam (ſtat. „B. W.“ Nr. 121) pret muhſu aiſraħdijumeem „Geteſ „Fauiſt“ un „Balt.“

Wehstnefs" (skat. „Mahjas Weesa“ Lit. Peel. Nr. 22). „Balt. Wehstnefs“
 sawā 121. numurā eewetotā pretrakstā juhtas pilnigi pahrwaretš, ne
 wahrda nespehji un ari nemehzina atbildet us muhsu ajsrahbijumeem un tos
 atspehlot. Klusu zeesdams winsch nem atpafat it wifus pahrmetumus
 „Fausta“ tulkotajeem. Mehš to tuhlin peerahdijem, jo weentahrschee „Balt.
 Wehstn.“ lastaji warbuht nemanis wina aismastoto atkahpschanos; preeksch
 klajas atsihchanas, ka ir pahrsteidsees, „Balt. Wehstnefs“, ka redsams, trubht
 wi h r a duhschas un godprahtibas. No pahrmetumeem „Mahjas Weesa“
 redatzijai „Balt. Wehstn.“ ustura spehta titai ischetrus (jautajumus) ween,
 apsihmedams tos ar numureem, lai ari tee neissustu. — Tas gaischi redsams
 is wina wahrdeem, kuras sche zitejam. Bet pirms zitata mums wehl stingri
 ja-atraida kahds jauns „Balt. Wehstn.“ pahrmetums, kuresch skan: „M. W.“
 zite is „B. W.“ leetas, kuras mehš nekad ne-efam teikuschi un tad par tam
 lamajas. — Tas naw teeša! Tas redsams jau no ta ween, ka „B. W.“
 nepeewed peemehru, kur tas buhtu notizis. Rakstā „Getes „Fausts“ un „Balt.
 Wehstn.““ („M. W.“ Lit. Peel. Nr. 22) mehš gan bijam usrahbijuschi „Balt.
 Wehstnefs“, ka winsch nepareisi ziteja is „Fausta“ tulkojuma un tad pats par
 to lamajas. — Tik klaji teikt nepateesibu, ka to sche dara „Balt. Wehstnefs“,
 naw atkauts godiga polemika. Zitats is „Balt. Wehstn.“, kuru mehš augschā
 folijamees peewest, skan schahdi: „Wisam tam (t. i. tam, kas issteiktis „Balt.
 Wehstn.“ augschā mineids 4 numurds jeb jautajums: 1) Waj „M. W.“
 redatzija war apgalwot, ka „Fausta“ ilustrazijas, kas „M. W. M.“ nodrukatas,
 maksā wairal tuhstosch rubtu? 2) Waj „M. W.“ redatzija wehl us to pa-
 stahw, ka „Fausta“ tulkojums genija darbs? 3) Waj „M. W.“ redatzija,
 teitdama, ka ihrajam esot wifs tihrs, grib pastahwet us to, ka „Fausts“ ne-
 fahstfinats noder pee familijas galda? 4) Waj stahstini „Fräulein Mieke“ un
 „Mihlestibas romans“ noder pee familijas galda?“ — „M. W.“ r.) mehš
 titai bijam pretojuschees, un pee tam, kas schai sinā teiktis, mehš ari jo projam
 palikem. — Ta tad „Balt. Wehstn.“ schoreis wairs nepretojās nekam zitam
 (it ka „Fausta“ tulkojums un „M. W. M.“ isboschana buhtu „personifks us-
 brukums“ „B. W.“ un J. Pd. tgm?!), jeb saprotamā walodā teiktis, —
 „Balt. Wehstn.“ tagad wairs nepahrmet „Fausta“ tulkotajeem un „M. W. M.“
 redatzijai neko zitu, ka ween to, kas issteiktis tanis 4 numurds. Bet „Balt.
 Wehstn.“ tatschu nespehs noleegt, ka wina pirmajā rakstā (t. f. referatā) bija
 gan wehl dauds, dauds zitu pahrmetumu un ne schee 4 ween (skat. „B. W.“
 Nr. 94 eewetoto rakstu: „Mahjas Weesa Mehneschrafts“ Nr. 4 1897. g. no
 J. Pd.). Azim redsot no wiseem scheem ziteem pahrmetumeem, kuri grosijs
 ap to, ka „Fausta“ tulkojums wahjisch un „sehnalains“, „B. W.“ tagad at-
 fakas un paleet tit schee 4 numuri, kuri, ka redsefm, nesihtnejas it nemas
 wairs us tulkojumu; pret tulkojumu „B. W.“ nefala wairs ne wahrda. Bet
 schee 4 pastarischji — pahrmetumi tad ari ruhj „Balt. Wehstnefs“, tee issaka
 wina galwenās domas, tadeht winsch peelodina, fazidams: „Un ja „M. W.“

muhs grib atpēhtot, tad lai viņš nelokās tā kājis ap karstu putru, bet lai atbild taifni uz scheinu jautājumeem" (t. i. 4 numureem). — „Balt. Wehstn.“, tā redzams, īsamīsumā salihdina semi ar „karstu putru“ un „Mahjas Weest“ ar „kaki“. — Taijnība, „karsta putra“ „Balt. Wehstn.“ jau gan bijis, eewee-todams J. Bb. kunga „fehnalu un neleetibas“ rakstu, bet wehl pareizal buhtu bijis, ja viņš semi buhtu salihdinajis ar „peli“, kura no „kaka“ behg un kurai paleef tikai wehl 4 zaurumini, kurdš flehptees. Bet ja nu viņš tā grib, lai paleef pee „karstas putas“, tikai jau tā „putra“ („B. W.“ Nr. 121) naw nemas wairš karsta, bet stipri atdsifusi, tikai plahnuma sinā wina palitui ta pate weža. Nopeetni runajot, lai „B. W.“ nedomā, ka mehs gribam ī-wairitees no atbildes, tā tā viņš to dara, ne wahrda neatbildebams uz muhsu aīsrādijumeem; mums naw jāpeeturas pee tahdas behdigas slahpsti-fchanās taktīlas. Mehš winam atbildefim wīdš fīhkmūdš, lai winam nepaleef wairš nefahdas „īflohīfchanās“ un neweena zaurumina, kur paslehpptees. Ze-rams, ka fchi ir pehdejā reise par fcho jautajumu runajot un ka „Balt. W.“ atīhš wīsmaj klusu zeejdams, ka ir — fajifim, pahrstēidsees. Mīš schein eemefleem mums ari fchoreīš buhs ilgal fche jāfawejas, nekā to pelna „karsta putra“ un mums fawu zeen. laftaju preekfchā par to ja-atwainojas. — Nr. 1 fkan: „Waj „M. W.“ redakzija war apgalwot, ka „Fausta“ ilustrazijas, kas „M. W. M.“ nodrukatas, maksā wairal tuhftofchus? Un zīt tuhftofchu?“ Mī fcho jautajumu fchinī numurā tīf atbildefim, ka maksā gan. Neweens leet-pratejs par to nefchaubīsees. Nahkofchā numurā par fcho punktu plaschaki, Nr. 2. „Waj „M. W.“ redakzija wehl uz to pastahw, ka „Fausta“ tulkojums ir genija darbs? (Samā prospēktā „M. W. M.“, par „Faustu“ runadams, bija teizis, ka genija darbu warot attehlot tīf genijs; ar to viņš bija fīh-mejees uz Aspafiju un Raini.)“ — Pirmajā „Balt. Wehstn.“ ušbrukuma rakstā bija aplinku pahrmētums tultotajai Aspafijai, ka ta pate fem peelikufi genija wahrdu; tagad fcho aplamo pahrmētumu „Balt. W.“ nehmis atpakal, sinamš, ne klaji. Ari fchis Nr. 2 tagad nefīhmejas uz tulkojumu, bet uz „M. W.“ redakziju. Schinī 2. numurā jeb jautajumā „Balt. Wehstn.“ tuhlin pats jā-pinas fawdš wahrddš, jo „M. W. M.“, tā „B. W.“ pats lejof tuhlin atīhst, nekad naw taifni tā teizis, ka „Fausta“ tulkojums ir „genija darbs“, tā tad aplams ari jautajums, „waj viņš uz to warot pastahwet“ „Mahjas Weesta Mehneschrafta“ „prospēktā“ („M. W. M.“ Nr. 12/96) tīf teifts: „Tīf īhstis genijs fpehī attehlot genija darbu. Kā tas Aspafijai un Rainim īsdemees, par to lai leezina fchinī burtnizā parangam eeweeototais „Prologs“ ī fchi warena darba“ (Fausta). — Un kas te pahrspehlets waj ušlawets? „M. W. M.“ tīf īsteizis jen atīhtu pateefību, ka genija darbu fpehī labi attehlot tīf tahds, kas pats genijs. Kā Aspafijai un Rainim tas īsdemees, par to „M. W. M.“ faka, lai leezina to „Fausta“ tulkojums. Kur fche ušlawe no „M. W. M.“ pufes? Kur tas īslafams, ka „M. W. M.“ Aspafijas „Fausta“ tulkojumu fche nosauzīs par genija darbu? Bet to gan ir teizis „Mahjas

Weefis", tillab tā ari „Baltijas Wehstnefīs", ka Aspāsija ir geniala dzejneze. Un ari tas ir taisnība, ka „Faustu" luhkojuschi tulkot gan jau daudsi, ari dašchi no muhfu — Latweeschu labakreem dzejneekleem, bet neweenam tas nav ijdeweēs, un — waj tad mums nebija teesiba teikt, ka genija darbu war attehlot tikai genijs? Toreis jau wehl neweens nesinaja, ka tikai tas ir „ihstis genijs", kas dsejās prot iiswairiteēs no garām jeb seewischlam atslanam; scho mehr-aulku preefch genialitates tikai wehlať iistudeja J. W. funks „Baltijas Wehstnefi".

Pret scho mehraulku grehfoja agral pats „Baltijas Wehstnefīs", nosaut-
dams tā pirmais Latweeschu amischneezibā Aspāsiju par genialu rakstneezi. Par
ko tas toreis nebija noseegums? Waj par to, ka rakstneeze „Prologu" isdewa
„Balt. Wehstn." drukatawā u. t. t.? Waj toreis „B. W." ar' nebija pahrlcezinats
no minas genialitates un meloja tikai reklamas deht? Mehs newaram bes pee-
rahdijuma „Balt. Wehstn." tif dšiti apwainot. Jadamā tatschu, ka „B. W."
toreis teiza sawu ihsto pahrlceezibu. Par ko tagad winsch nem taunā, ka
„M. W. M." ari isteiz sawu pahrlceezibu, kura wehl schoreis sakriht ar „Balt.
Wehstn." pahrlceezibu? Wisa starpiba tikai ta, ka „Mahjas Weesa Wehnesch-
raksts" isteizis sawu pahrlceezibu newis reklamas deht, bet pee tās ari paleef par
spihiti wiseem referenteem. — Jeb waj „B. W.", nopeetna awise, teescham domā,
ka rakstneeze nam wairs wahrda „geniala" zeeniga tadeht ween, ka tulkojumā atro-
das akzentu kluhdas, seewischkas atslanas un masak parasti wahrdi? Kā mehs
redsejam „Mahjas Weesa" Lit. Beel. Nr. 22, tad wisi schee truhlumi ir fa-
stopami wehl leelakā mehrā Wahzu tekstā un nemirštigi smeekligs buhtu tas,
kas tadeht leegtu Getem genialitati. Bet „Balt. W." redakzija jau nem wisu
sawa „referenta" smejamibu un nemahkulibu us sewi. —

Nr. 3 nesihmejas ne us tulkojumu, ne pat us „Mahjas Weesa" re-
dakziju, bet weenigi us Geti paschu, kursescheem „Baltijas Wehstnescha"
fungeem isleekas par peedausigu, nepeeelahjigu. Mehs waretu scho nu-
muru tadeht atstahť pilnigi ne-eewehrotu, jo Getem jau naw wajadšigs
aistahweschanas, bet „Balt. Wehstn." usstati ir par daudsi jozigi un mehs
newaram saweem zeen: lastitajeem laupit lahdu jautru briedi. „Balt. Wehstn."
jantā: „Waj „M. W." redakzija teikdama, ka tihrajam esot wifs tihes, grib
patahwer us to, ka „Fausts" nesahstnats noder pee familijas galda?" Par
schahdas nenoderibas breesmigu peemehru „Balt. Wehstn." peemed weenu rin-
dim: „Es die Hexe, es der Voc." Bet „Fausta" Wahzu ijdewums
mehdi rakstīt: „Es f... die Hexe" un otrā „B. W." islaista weetā neweti
pilnigi israkstīt: „Es stinkt", r. i. smird; noslehpumainais f... nosihme
„surzt", par ko „Balt. Wehstn." war tuwatas sinas smelteēs Brasches wahr-
nizā un „Fausta" komentārs. Latwiski schis pantisch tulkots „M. W. M."
„Smird abšchi ar launam un raganam". Un scho nu bija tā breesmiga
peedausiba „smird", kuras deht laifam „Fausta" tulkojums agral bija

nosauktis par „neleetigu rakstu“. Tā tad „Balt. Wehstn.“ nepar dširdet wahr-
dinu „smird“, „neweena godigā šapulžē to nepar leetot“. Labako familiju
seemas tadeht nepar ee-eet kehki, jo tur jau daschadas smakas! Uš laukeem
nepar isbraukt, jo tur nu tur iswairisees no „smird“, širdsinus, gošninas, ai-
tinās nepar kuhsti apraudst — „smird“. Silkes nepar nopirkt — smird. —
Bet par „Fausta“ noderibu familijam — mehs to wehl reis attahrtojam —
mums naw wairš jaspreesch, to neween Wahzeeschi, bet wišas kulturās tautas
jau fen ispreedufchas un atradufchas, ka „Fausts“ ir weens no leelateem
gara darbeem, un ka nopeetni, dšitdomigi un leeliski gara raschojumi naw
leedsami ari „familijam“, ja ween tās neistehre leelako wehribu, ka „Balt.
Wehstn.“, pee tahdeem wahrdeem, ka „smird“. Latwiškais tulkojums „M. W.
M.“ it šewiškēi šaudsē publikas šmalšjuhtibu; no ta katrs war pahrleezinates.
Un pee prahtigas publikas nelihdšes neka „Balt. Wehstnescha“ puhtini želt
aišdomas pret tulkojumu, šo wišch peemehrum dara peewesdams šahdu
pantinu tilai Wahžu tekstā bes Latweeschu tulkojuma, it ka aij šaunibas;
pee tam tās pantinšch (4 rindinas) gluschi newainigs, bet wahžisti
nepratejs to nefina. — Weigās „Balt. Wehstnesis“ wehl šobojas par
„Fausta“ dšitdomibu. „Balt. Wehstn.“ šaka: „„Mahjas Weešis“, weenmehr
par „Fausta“ dšitdomibu runadams, warbuht eefaukšees: „Žif dšitdomigs
šchis teikums! (Protis: „Smird ahšchi ar laumam un raganam“ žeb: „Es
. . . die Heze, es . . . der Bod“). Waj war isteikt wehl šo dšitdomigaku?“
Bet mums šcheet, ka tahdas leetas nepeeder pee familijas galda“. — Tā
„Balt. Wehstn.“. Jau isgahjušchā rakstā (škat. „B. W.“ Nr. 94) Gete dabuja
šawu teefu no „Balt. Wehstnescha“, šchoreij („B. W.“ Nr. 121) „B. W.“
winu gluschi isšmej! — Bet kas tad ir mellejis katrā pantā — dšitdomibu?
„M. W. M.“ „Fausta“ dšitdomibu un garu melleja wina idejās, zenteendš,
II. datas leeliskajās alegorijās, „Balt. Wehstn.“ turpreti meklē garu un
dšitdomibu aij punkteem . . . tur „smird“, un šoti pahrsteigts un
išbrihnijees, ka tur neatrod wišmas „dšitdomibas“ un nu, šinams, nemas iš-
šmeet Geti. Waj nu nebija pareisi tā nosaukt „B. Wehstn.“ referentu? Wišch
nehma tuhlin „Faustā“ pirmos wahrduš, kurei tam iššikās noslehpumaini
(weens burts un šahlat punkti) un šahla pehtit un ošchnat pež „dšitdomibas“
(„Šas wihrs brihnum šmalši ošchnā,“ teiktu Mesikofels), bet šo wišch atrada,
tās nebija nešas noslehpumains, bet winam labi paššštams, „šo neweenā
godigā šapulžē nemehts leetot“ un nu J. Pd. bija pilnigi pahrleezinats, ka
no wišem til šoti šlawetā „Fausta“ „dšitdomiba“ ir tilai šchwindelis! Ja,
„Balt. Wehstn.“, ka augšchā žitejam, pat šaka: „Bet mums šcheet, ka tahdas
leetas (ka dšitdomiba, par kuru šifko bija runa un uš kuru pež gramatikas
šitumeem ween war šihmeteš „tahdas leetas“. „M. W.“ r.) neder pee fami-
lijas galda.“ — Ja, ja, ir gan familijas, pee kuru galdeem neder „dšitdo-
miba“, ja, wišpahri „domašchana“, bet weenigi „Balt. Wehstn.“. Protams,
ka tur ari „Faustu“ nelaidis eefšchā.

Ar to buhtu wiš numuri isbeigti, jo pehdejâ 4. numurâ mineto rakstu nodrukafšana jau ir atbilde no mušfu pušes. — Gala isnahtums tas, ka pat ņhee pastarišči — pahrmetumi isgaisi un ir til jozigi, un ka „Fausta“ tulkojums naw wairs it nemas aistitīs. — „Balt. Wehstn.“ nespehji pret wīnu nēka leetišča teikt. „Balt. Wehstn.“ ņawâ 121. numurâ ari jau it kâ atwainojas, ka pee pirmâ usbrukuma „Fausta“ tulkojumam (ņtat. „B. W.“ Nr. 94) „galwenais noluhks bijis aisrahdit uš „M. W. M.“ nepeederigu reklamu“, tâ tad newis uš tulkojuma „neleetibu“. Bet tad tatschu newajadseja ņajaukt literaristlu darbu ar laikrakstu, kurâ wišch eespeests; isglihtotu tautu laikraksti prot atsiht darbu, ņaut wišch ari atrodas naidigâ awiše. Bet ja runajam par „nepeederigu reklamu“, tad lai „Balt. Wehstn.“ to wišpirms mekle patš pee ņewis, tur wišch to atradis ari beš leelas ošchnafšanas.

Beigâs neatstahim neatņpehtotus ari ņihtakos „Balt. Wehstn.“ pahrmetumus. — Mehš esot ilgi kawejušchees ar atbildi. — Bet lai „B. W.“ atminas, ka wišch isnaht it deenas, „M. W.“ turpreti it nedekas. Ja „M. W.“ nowehlinajas par 4 nedekam, tad tas ņwer gandrihš til pat, kâ tad „Balt. Wehstn.“ buhtu nowehlinajees par 4 deenam, jo pa to laiku ir weenam, ir otram isnahtušchi 4 awišchu numuri. Til garu rakstu, kâ „Balt. Wehstn.“ un „Fausts“ („M. W.“ Lit. Beel. Nr. 22) newar til ahtri eewetot, jo ziti ņeidņigaki raksti preešchâ. Tagad atleek laikam tilai wehl pahrmetums, ka rakstis „B. W.“ un „Fausts“ („M. W.“ Nr. 22) esot „pilns nepareisibu un personigu usbrukumu“. Peemehru ņchim ņawam apgalwojumam „B. W.“ nepeemed neweena, tâ tad apgalwojums ir tukšchš un nepeerahdits. Ja warbuht — ko mehš nezeram — „B. W.“ usņkata par personigu usbrukumu to, ka mehš wina „referentu“ nostahdijâm par nesinataju un neprašchu, tad mums ja-atbild, ka mehš pret ņawu gribu bijâm peespeesti peerahdit un peerahdijâm, ka ņchahds „referents“ naw leetpratejs, bet neprašcha, kas pat neprot isschirt dwehseles ņahpes no kaulu waj wehdera ņahpem. Tas tatschu naw personiškš usbrukums un J. Pd. ņgs newar praņit, lai mehš wina jauko azu deht teizam nepateņibu. Uš tahdu laipnibu mums bija jo masak eemesla tadeht, ka patš J. Pd. pirmais usbruka personigi. Tagad wina ņuhroschanâs deesin waj atradis lihdsjeetigas aušis; wīnu peelihdsinâs tam Iņchiganam, kas patš ņita, patš kleedsa. — Bet lai nu J. Pd. to neleek tâ pee ņirdš, nesinafšana „gadotees ir ņamilijâs“, kâ teiz Wahzu paruna, un pee Latweeņchu „referenteem“, ja, pat pee dascheem tâ ņaukteem kritikeem, „nesinafšana“ ir paraņta, — galwenâ amata ihpaņhiba — kaula peere. Ta J. Pd. ņgm ir un wina „referenta“ ņarjera apdroņhinata; lai tilai ņargas no usbudinajuma, jo zukurņaite esot bihtama.

Raktoņchâ numurâ wehl apņtatifim daschus „Balt. Wehstn.“ nepamatus pahrmetumus ta 132. numurâ un ar to zeram nobeigt „Fausta“ polemiku ar „Baltijas Wehstneņi“, kuršch israhdas arween par leelaku „Fausta“ nepasiņeju un ar tahdu ņchâi leetâ wehl tahkak polimiset buhtu welta laika un telpu

tehfesjana. Šī pēvesteem fakteem un aīsrādijumeem zēn. laštaji tad pašči wārēs spreesi, kam šchat leetā taišniba. Dos zēn. laštajus, kam tas buhtu eespebjams, mehš laipni luhgtum, īslasit ari „Balt. Wehstn.“ rakstus šchat leetā; tee atrodas „Balt. Wehstn.“ 94., 121., un 132 numūrds. Šchi zihna swarīga deesgan, lai wīnai nopeetni sekotu.

Reis weens es Kļihdu ...

No Linksmīna.

Reis weens es Kļihdu puķu Kļiās lejās,
Lai raibos seodus wainadsīnds seetu;
Un wihdamees kur runigs strautīnš pluhda,
Tur melleju fēw leegeem sapneem weetu.

Un pawafara weentulīgās naktīs
Man sudrabortais mehneš firdsdraugs bija;
Dauds jauku pašaku man spodrās swaigsnēs
Par bīhniškīgu laimi nostahstīja.

Ro laštīgala maigi dseedat mehdsja,
Man auštis wehriģi tad noklauštjās,
Un laudim laimes teiksmas dseedat šaktu, —
Bet teem tās bija swesčas melodijas.

Wairs nehdēdu es laštīgalaš dseesmu, —
Man' dseesma šlan tā waimanas un raudas
Un lauschu īpilgtōds waidōs šapluhšdama,
Pret augštām debesim ta bīhwi šchaudas.

Kahda dšihwes ironiba...

Kahda dšihwes ironiba —
Tee, kas juht wīsbīhwati,
Nawa bīhwi, tuhtstōsch wāschās
Sajuhstās tee eefalti.

Zvarguju Edwards.

Špafāneels un īdewejs: Ernsts Plates.

Atbildēģee rebaktori: Dr. phil. Arnolds Plates. Dr. philos. P. Sālitš.

Дозволено цензурою. — Рига, 5 июля 1897 г.

Drastis un dabujams pee grajmatu un bīšņu drukataja Ernsta Plates, Rīgā, pee Petera dārnīgā.